

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Společnost ochránců životního prostředí**, se sídlem Nerudova 34, Litoměřice, zastoupeného Mgr. et Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou se sídlem Foersterova 712, Frýdek – Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2008, čj. 448/UPS/2007-3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 12. 2008, čj. 15 Ca 119/2008–37,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost se zamítá.
II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Městský úřad Litoměřice (stavební úřad) povolil rozhodnutím (stavebním povolením) ze dne 6. 6. 2007, čj. 28633/07-SÚ/Sl, část stavby „II/247 Litoměřice – přivaděč k průmyslové zóně Prosmuky – I. část“ ve vztahu ke stavebním objektům SO 904 – úprava ploch zařízení staveniště ZS č. 1, SO 002 - sejmutí ornice z ploch zařízení staveniště ZS č. 1, jako stavbu dočasnou, po dobu výstavby přivaděče do 31. 12. 2009. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 4. 2008, čj. 448/UPS/2007-3, k odvolání žalobce změnil úvodní znění výroku rozhodnutí stavebního úřadu, nahradil jej výrokem, kterým povolenou stavbu zpřesnil, doplnil správné označení účastníků řízení a v ostatních částech ponechal stavební povolení beze změn.

II.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji rozsudkem ze dne 16. 12. 2008, čj. 15 Ca 119/2008-37, zamítl.

Krajský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, sp. zn. 7 A 139/2001, a ze dne 19. 6. 2007, čj. 5 As 19/2006-59, a konstatoval, že žalobce jako občanské sdružení zabývající se ochranou jednotlivých složek životního prostředí není nositelem práv a povinností vyplývajících z práva hmotného a může účinně namítat pouze zkrácení na svých procesních právech (§ 65 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce naopak není oprávněn namítat porušení hmotných práv a soud k jeho námitkám nemůže posuzovat soulad rozhodnutí s hmotněprávními normami. Krajský soud se proto nemohl zabývat námitkou, jíž žalobce namítl povinnost

Nejvyšší správní soud přitakal i závěrům krajského soudu k rozsahu žalobní legitimace stěžovatele, vycházejícím z § 65 odst. 2 s. ř. s. a z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, čj. 7 A 139/2001 - 67, č. 379/2004 Sb. NSS, ze dne 7. 12. 2005, čj. 3 As 8/2005 - 118, č. 825/2006 Sb. NSS, či přímo ve vztahu ke stěžovateli ze dne 30. 1. 2008, čj. 8 As 31/2006 - 78, a ze dne 16. 7. 2008, čj. 8 As 35/2007 - 92, www.nssoud.cz). Žalobní legitimace stěžovatele se odvíjí od jeho práv ve správním řízení, proto může stěžovatel v soudním řízení namítat nezákonnost správního rozhodnutí jen potud, tvrdí-li zkrácení svých procesních práv ve správním řízení (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2004, čj. 28 Ca 444/2001 - 100, č. 291/2004 Sb. NSS, popř. již shora citovaný rozsudek č. 825/2006 Sb. NSS). Je-li žalobcem ve správním soudnictví občanské sdružení, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny, může úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí především potud, tvrdí-li, že v řízení byla zkrácena jeho procesní práva. Podle § 65 odst. 2 s. ř. s. může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Stěžovatel, který je občanským sdružením, neměl žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1 s. ř. s., nemohl být proto zkrácen na svých hmotných právech. Stěžovateli však zákon přiznává postavení účastníka v řízení o ochraně přírody a krajiny (§ 27 odst. 3 správního řádu, § 70 a § 71 zákona o ochraně přírody a krajiny), jakkoliv by jinak účastníkem takového řízení nebyl (§ 27 odst. 3 správního řádu), aby v něm prosazoval a obhajoval zájmy veřejnosti, zejména na ochraně životního prostředí. Namítl-li proto stěžovatel porušení hmotných práv, tj. skutečnosti zpochybňující výrok rozhodnutí z hlediska porušení povinnosti podrobit stavbu posouzení vlivu na životní prostředí nebo hodnocení stavby z hlediska vlivu na evropsky významnou lokalitu a ptačí oblasti či z hlediska absence biologického průzkumu lokality, odkazuje Nejvyšší správní soud nejen na své výše uvedené závěry k otázce hmotněprávních námitek občanských sdružení v soudním řízení, ale i na citovanou judikaturu. Závěry krajského soudu jsou v tomto ohledu správné.

Stěžovatel dále namítl porušení § 31 a § 126 stavebního zákona, přičemž krajský soud se podle něj s touto námitkou dostatečně nevypořádal [*pozn. NSS: jedná se pravděpodobně o písařskou chybu, neboť stěžovatel v žalobě namítl porušení § 61 stavebního zákona; pokud stěžovatel míní skutečně § 31 stavebního zákona jedná se z pohledu přezkumu kasačním soudem o nové důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož řízení má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Takový důvod kasační stížnosti je nepřijatelný.*]. Nejvyšší správní soud připomíná, že soudní přezkum ve správním soudnictví není co do svého rozsahu přezkumem neomezeným. Správní soudy přezkouvávají žalobou napadená správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), tzn. skutkových či právních důvodů, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Je proto nezbytné, aby stěžovatel rozhodné skutečnosti, které podle jeho názoru odůvodňují zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, v podané žalobě konkrétně uvedl, protože jenom tak se jimi může soud kvalifikovaně zabývat. Toto stěžovatel neučinil, pouze obecně odkázal na porušení § 61 a § 126 stavebního zákona. Míře konkrétnosti uplatněných žalobních bodů nutně odpovídá odůvodnění soudního rozhodnutí (srov. již výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, čj. 8 As 31/2006 - 78, a ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 As 73/2006 - 121, www.nssoud.cz) a krajský soud se v tomto směru s námitkou vypořádal dostatečně. Stížní námitka proto není důvodná.

Konečně Nejvyšší správní soud nepřitakal ani námitkám nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu. Nepřezkoumatelnost měla spočívat v nedostatečnosti odůvodnění rozhodnutí a nedostatku vypořádání se s žalobními námitkami [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána tehdy, pokud soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS), dále takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádná ze shora takto specifikovaných skutečností způsobujících nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů nenastala, neboť v posuzované věci je z odůvodnění rozsudku krajského soudu

zcela zřejmé, proč nepřisvědčil námitkám stěžovatele, z jakých právních úvah vycházel a proč se ztotožnil s právním názorem žalovaného. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku poukázal na konkrétní důvody nepřipustnosti některých stěžovatelových námitek, přípustné žalobní námitky řádně zhodnotil a uvedl, proč argumentaci stěžovatele nepřisvědčil.

Na okraj Nejvyšší správní soud k tvrzení stěžovatele o nezákonné stavbě pilířů Západního mostu přes řeku Labe a k přiloženým fotografiím doplňuje, že tato skutečnost není právně významná z hlediska přezkumu zákonnosti rozsudku krajského soudu kasačním soudem. Zde lze poukázat i na vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti a na skutečnost, že předmětná rozhodnutí nebyla v nyní posuzované věci přezkoumávána.

Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu zákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, proto se již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, jemuž by právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu spisu nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2009

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu